

N:o 160.

Af Herr E. Dofsén: Om anslag till vägomläggning genom Wester-Dalarna.

Som Wester-Dalarna hvarken har eller kan komma att få någon direkt fördel af nutidens lättade kommunikationer, då äfven om Falu—Frövi-jernvägsbanan kommer att sträckas till Brenäs udde vid Insjön, som sammanhänger med Siljans segelbara vatten, Wester-Dalarnes innebyggare icke komma närmare ångbåtslägenhet på Siljan än från 14 till 9 mil och vintertiden $4\frac{1}{2}$ mil längre öfver Siljan till ofvannämnde jernvägs slutpunkt vid Brenäs udde, torde det derföre icke vara för mycket vågadt anhålla, att denna landsort erhöle statsanslag till omläggning af den högst svåra och backiga vägen genom Wester-Dalarna, helst denna Orts innebyggare äfven i vanliga år behöfva anskaffa tusentals tunnor spanmål utom saltvaror och andra förnödenhetsartiklar, hvilka mycket fördyras genom de svåra backiga vägarne.

Stora Kopparbergs läns 1871 års landstings beslut i § 35, som jag har äran bifoga, innefattar anhållan att Konungens Befallningshafvande uti skrifvelse till Kongl. Maj:t ville söka utverka anslag af allmänna medel för omläggning af de backiga vägarne inom Wester-Dalarna, särdeles emellan Björbo och den s. k. Råfheden i Floda socken, vid den s. k. Kåringborn emellan Björbo och Näs socken, emellan Skamhed och Rågsvedens gästgifvaregårdar öfver den s. k. Äppelbostigen samt genom Wörderås by i Transtrands socken förbi de s. k. Halfwardsängarne.

Af hvad jag nu haft äran anföra, vågar jag vördsamt föreslå, att Riksdagen till omläggning af vägen genom Wester-Dalarna måtte anslå och till Kongl. Maj:ts disposition anvisa ett statsanslag af 20,000 R:dr R:mt. Plan och

kostnadsförslag torde från Styrelsen för allmänna väg- och vattenbyggnader infordras.

Om remiss till Stats-Utskottet anhålles.

Stockholm den 30 Januari 1873.

Eric Dofsen,
från Kopparbergs län.

N:o 161.

Af Herr P. Gummesson: Om indelningsverkets öfvertagande under vissa vilkor af staten.

Öfvertygelsen om olämpligheten af indelningsverket, såväl ur militärisk som skattesympunkt betraktadt, har, såsom de många inom representationen under sednare åren väckta förslagen om dess afskaffande visa, mer och mer inom det allmänna tänkesättet vunnit terräng. Institutionen, som då den tillkom måhända var ett för våra förhållanden ganska lämpligt sätt att ordna försvaret, har länge varit antiqverad. Den hvilar på grunder, som numera, då förmögenhetsförhållandena äro helt andra än de voro för ett par hundra år sedan, äro allt utom rättvisa, och tungan af densamma är ytterst ojemnt fördelad på de skattdragande. För afhjelpandet af dessa olägenheter och åstadkommandet af en jemnare fördelning af kostnaderna för indelningsverket på alla skattskyldige, torde, såvida detsamma skall bibehållas såsom militärisk institution, ingen lämpligare utväg finnas än dess öfvertagande af staten, mot successiv aflösning under vissa år. Någon förhöjning i allmänna bevillningen torde ej häraf behöfva befaras; statsinkomsterna hafva nemligen under flera år alltjemt varit i stigande, och blifva vi förskonade från krigets olyckor kommer efter all sannolikhet landet fortfarande att